

GRÜNBAUM ÉS KRUMPHOLZ

Irta: TOLNAI ISTVÁN

A grandiózus öröm napja szeptember végére eljött s az őszi rózsák idején Grünbaum végre komoly szándékkal állhatott meg Blau és Kowalszky előtt. A gondtalan pepecselés, nézegetés mély örömmel töltötte el. Mielőtt ehhez a döntő kirakathoz elért, végignézte a város minden fényesebb üzletét, hogy itt aztán már a választásban végkép szilárd jellemet áruljon el. De ez csak ürügy volt. Grünbaum 4 havi megfeszített loholás után csatangolni akart, hogy kényére-kedvére fürödhessék a rend-és tisztaság gondolatában. Már látta magát új emberek közt, egy más világ, egy portalan, kölnis régióban, ahol a szagtalanságról mint külön szenzációról beszélni nevetséges, sőt bűnös ostobaság. Grünbaum megsimogatta halántékát. Nemrég még pájesza volt, most pedig be fog lépni a társadalomba.

A szigorú Grünbaum csatangolt. Egy egész délutánt elvert, mert ezt a ruhaorgiát alá tudta rendelni a vezérszempontnak. Bármilyen keserve-sen szerzett garasai voltak is, elhatározta, hogy nem takarékoskodik. Árt az ügynek. Szunnyadó, prédáló természete most először tudott rést találni magának. Mindenből a legjobbat, a legszebbet rendelte s megparancsolta, hogy 2 nap alatt készen kell lennie mindennek. Titkon örült, amiért nem intézhette el egyszerre külseje tatarozását. Oly édes, nagy ünnep volt elhajithatni régi burkait s aztán mint egy mámoros ujjászűit Apollo indulni birodalma vizsgálatára. Mert ime most itt volt az idő a szent föld, a X., a IX. és III. kerületek meghódítására.

Két nap elmúltával egy különleges figura állt Blau és Kowalszky bejáratában. Kis alakjára finoman simult a sötétszürke zakó, acélkéktónusú nyakkendőjéből ömlött a góg, selyemingben és hiborbarna félcipőben a belváros sima aszfaltjára bámészkodott s mélabús egykedvűséggel ütögette bambuszbotjával a járdát. Valami különleges nyugalom hűtötte Grünbaumot. Biztonság és fölény ült hcmlokán. Minden tagján érezte, hogy belépett a társadalomba. Az ut közepén rendőr állt. Odament mellette ácsorogni s mondhatatlan édességgel állapította meg, hogy többé a rendőrtől nem fél. Ruhája volt, vértje, fegyvere, vára.

Névjegyek kellene, — állapította meg. Név is kellene, teszem föl Gerendai, vagy pláne Gerenday. Grünbaum töprengett, aztán megrázta fejét. Nem. Ha van is ruhája, mégis csak egy szegény ördög. Valami mindig előadhatja magát s aztán kisül a szépséghiba. Nem! Ha az ember kódis, akkor a legjobb ha becsületes. De a keresztnevét előre fogja tenni, úgy mégis csak hangzik valahogy és ez nem ütközik paragrafusba. Grünbaum belépett egy papírzületbe és egy kartonra ezt írta:

Jacob Léb Grünbaum.

— Gót betűkkel! Holnapra készen legyen!

A köruton egy négyemeletes épület előtt megállt: *Galicinska Naphta Industria, Drohobic*. Még nem akart felmenni, hiszen nem voltak még névjegyei, csak kissé bezagolt a kapu alá előlvezésképpen, mert itt az összes termékekből akár egy muzeumban, emeletes vitrin volt teletöltve.

Ez a művelet igen helyesnek bizonyult. Arra a gondolatra, hogy nemsokára ezt a gigantikus vállalatot propagálhatja, mélységesen megrendült, csaknem sirva fakadt. Grünbaum sietve távozott. De egy fél óra

mulva visszatért. Amikor ismét belépett s már sokkal kevésbé volt meg-
hatva. Ezt a műveletet négyszer egymásután megismételve kijelentette:
Ez volt a sirótréning. Hát hogyné! Erre a helyre arisztokratikus közöny-
nyel kell belépni s szenvtelenül félvállról venni a világot. Ezt az ilyen
friss jövevénynek előbb tanulnia kell.

Másnap Grünbaum névjegyekkel a zsebében ott állt a vállalat előtt
ujra. Azon gondolkozott, ne forduljon-e meg s vegyen egy hideg fürdőt
előbb. Az arca rángatózott az izgalomtól. Csakhogy Grünbaum most
már nem engedélyezhetett magának erre külön időt. Ezért ehelyett elő-
vette zabláját és rivalgott: Nyugalom Grünbaum! Keménység Grün-
baum!

Kisvártatva valamelyest lecsillapodott, csak néha-néha rángott vé-
gig fehérbőrű sápadt arca. De ennek örült. Ez arisztokratikus. Ez olyan,
mintha finom italok és bagók rokkantja volna, avagy amikor egy zsiros-
flancú család megrontottja halkan élvez egy Beardsley karc, vagy Swin-
burne költemény szelében.

A portás elé lépett: — Képviselési ügyben kivel?

A portás tiszteletteljesen: — Harmadik emelet, Bokor igazgató.

Lift használata díjtalan, hirdette egy kis zománc tábla, de Grünbaum
szórakozottan elsiklott fölötte és 30 fillért adott a boynak. Grünbaumot
mindenki jegyezze meg magának. Ha ő jön, hát legyen mozgósítás. De
mindenekfelett fátylat a szegénysége fölé! Titok, a legnagyobb titok. Ha
megtudják, hogy koldus, vége mindennek. Az ajtónálló kapott 50 fillért,
aztán vitette csak be névjegyét.

Az igazgató összeráncolta homlokát: Jacob Léb Grünbaum. — Hát
ez ki?

Az ajtónálló: — Egy nagyon elegáns uriember.

— Ismeri?

— Nem, de igen jól néz ki.

— Vezesse be.

Grünbaum belépett. Az arca megrángott: — Képviselési ügyben.

— Naftatermékeket akar eladni?

— Azt.

— Nem egyszerű.

— Az mindig a személytől függ.

— Hogy-hogy a személytől?

— Nekem meg vannak hozzá az összeköttetéseim.

Bokor igazgató vonásai elpihennek. Még egy pillanatig nézi Grün-
baumot, aztán halkan szól: — Méltóztassék helyet parancsolni.

X. kerület. A szent föld csupa kémény. Gigászi templomok, ahol ér-
demes imádkozni. Van ott egy tömb, amelynek falai előtt maga Nurmi
10 percig futhatna teljes tempóban, s akkor érne csak el a közepéig, ad-
dig a kapuig, ahol ezek a diadalmas igék diszlenek: *Egyesült Fém és Fa-
ipari R. T.*

— Jónapot. Anyagbeszerzési ügyben kivel?

A portás egy lapot helyez az asztalra: A látogató neve:

Mely cégtől:

Kivel kíván beszélni:

Milyen ügyben:

Érkezés ideje:

Távozás ideje:

Kísérő neve:

Kelt:

A látogató ir: — Jacob Léb Grünbaum.

Képviseltek: Galicinska Nafta Industria, Mitrovici Kőszénbánya, „Slavonia“ Tüzifa. Aztán az utolsót kihuzza: No nem, — fájuk az van maguknak is elég.

Kivel kíván beszélni? A portás diktál: — Krumpholz cégjegyző ur.

Milyen ügyben: — Anyagbeszerzés.

A portás int: — A többit csak tessék hagyni. Folyosón jobbra, 17-es ajtó.

De Grünbaumnak nem sürgős: — Dohányzik?

— Ó igen.

— Szivart?

— Szivart csak este.

— Tisztelem a szokását, de most gyujtson kivételesen délelőtt rá.

Kissé elfáradtam.

A portás készséggel széket huz elő.

— Szép vállalat a maguké, igazán szép.

— Ez még semmi, a szlovenszkói telep az csak a nagy.

— Két telepük van?

— Kettő?! Még 12 is, de ez meg a szlovenszkói a legnagyobb.

— Itt fával fűtenek?

— Főleg szénnel. A fahulladék nem elég.

— Nincs nyersolajmotorjuk?

— Nincs.

— És a többi telepen?

— Ott van. A kis telepek mind azzal mennek.

— Jó. Turbina transformátor van?

— Azt nem tudom.

— Kedves ember Krumpholz ur?

— Ó igen, csak tessék egész bátran bemenni. Ha nem is vesz, de kedvesnek igazán kedves.

— Hányas ajtót mondott?

— 17.

Kopasz ember az íróasztalnál. Még kopaszabb mint Bokor igazgató. Ugy látszik nagy állások a hajatlansághoz vannak kötve. Az anyagbeszerző betűz: Jacob Léb Grünbaum. Magyar nemes, teszi hozzá gonosz-kodón, de nem rosszindulattal.

— Foglaljon helyet. Egész használható képviseltek. No de az üzlet nem éppen a legkönnyebb minálunk. Megmondom őszintén, le kell vetni a textiliákat. Mondhatom, őszintén sajnálom azokat a szállítókat, akik velem dolgoznak. Megnyúgom őket, — enyhén szólva.

Grünbaum mosolyog: — A magam részéről alig várom már a nyúzás pillanatát. Milyen gépeik vannak?

— Miért?

— Szeretném tudni milyen olajok jönnek számításba.

— Olaj? Ó olaj a legutolsósorban. Az olaj bizalmi cikk.

— De hiszen itt van laboratórium.

— Mégse szeretek olajban változtatni. Ahhoz már igazán lényeges differenciákat kell produkálnia.

— Tessék tőlem árakat kérdezni.

— Tudja, nem szeretem az olajat. Hiába van itt a laboratórium, mégis vannak kellemetlenségek. Látja vettem 10 hordó transformátor olajat. Analizálták, véleményezték, minden a legnagyobb rendben s mi a vége mégis, — fele árért el kellett adnom.

Grünbaum felhuzza szemöldökét: — Nem értem.

— Én sem. De nem érek rá efölött gondolkozni. Tény az, hogy a kellemetlenség az enyém. No de kérdezek magától valamit most én: Van már sorsjegye?

Grünbaum felhuzza szemöldökeit: — Sorsjegy? Minek az?

— Egy barátom sorsjegyekkel foglalkozik. Szegény gyerek, ügynököl vele, ép' úgy mint maga. Nehéz mesterség ügynökölni. Sokat kell túrni. Én ezt nagyon méltányolom és jól bánok mindenkivel. Családos ember, megsajnáltam, mondtam, hagyjon itt egy pár darabot, majd elűtöm. Krumpholz hamiskásan hunyorog: — Most maga az áldozat.

Grünbaum előrehajol és mélyen a szemébe néz: — És hogy egy ilyen?

— 20 pengő.

Grünbaum foga megcsikordul.

— 20 pengő, de egész sorsjegy s ha nem nyer tovább játszhat.

Grünbaum messze jár. Számolgatja sovány kasszáját, valamint a keresves üzletkötési lehetőségeket s a förtelmes tényt, hogy nem szabad egyik vállalatától sem semmilyen címen előleget koldulnia.

— Talán egy felet...

— Felet nem érdemes. Fél sorsjegy bosszuságforrás. Képzelve el megnyeri a főnyereményt s a felét fizetik ki.

Grünbaum gondolkozik vajjon kettőjük közül ki az ügynök, egy erre célzó viccet akar mondani, de azután csak ez lesz belőle: Egész véletlenül most csak 5 pengő van nálam.

— Ó igazán nem tesz semmit. Fizesse le az 5 pengőt és holnap a többi. Addig én is szétnézek, talán akad valami szükséglet.

Grünbaum márvány arccal nyul a zsebébe. Az ötöst az asztalra helyezi. Ugy látszik ez a 20 pengő a beléptidij. Grünbaum feláll: Hát az ön pártfogoltja már csinált üzletet, de én még nem.

Krumpholz megfogja a mellénygombját és enyhén rázni kezdi: Fiatalember! Fiatalember fog üzletet csinálni, fog, fog. Nálam nincs protekció. Nem bánom, idővel még olajban is. Nem bánom, legyen miatta kellemetlenségem. Ha egy fiatalemberbe ezen az áron ambiciót önthetek, hát megérte. Tudja egy anyagbeszerzőnek nem könnyű, ez bizalmi állás. Akit megvádolnak, az elsősorban én vagyok. Nehéz dolog ez kérem, node a viszontlátásra, holnap. Okvetlen számítok látogatására.

Grünbaum az uccán baktat. Hát ez az 5 pengő kint van. A mai napból ez a pozitívum. Nem baj, nem baj, itt legalább van remény. Ekkor a rakodóhelyhez ér. Hordók gurulnak és egy kis kócos örmény kiabál: 810, guritsd! 811 guritsd, 812 guritsd és így tovább egész 820-ig. Grünbaum odamegy és a hordók tetején olvasni kezd: Transformer oil Eagle et Comp. Columbia. Nicsak! Hát ez lenne tán az a meg nem felelő portéka, amit fele árért el kell adni. Eagle olaj ne feleljen meg, — furcsa dolog! Grünbaum a kis örményhez somfordál: — Mondja csak kié ez az áru?

Az örmény felnéz: — Hát az enyém!

— Mondja csak mennyiért vette?

— Hát az aztán már az én dolgom.

— Hát akkor mondja meg mennyiért adja?

— Venni akar?

— Ha egyszer kérdezem bizonyosan.

— No nem olyan bizonyosan. Vannak itt olyan kérdezőgörcsös emberek. Az ember tárgyal velük két napig, s a végén lesz belőle egy származási igazoltatás.

Grünbaum elővesz egy cégkártyát: — No nézze! Én ennek a vállalatnak vagyok a képviselője. Esetleg megvesszük magától az olajat, ha

nem drága.

Az örmény azonnal kész a kalkulációval: — 40 fillér kilója. Kápé.

— Akkor az nem lehet jó olaj.

— Nem ám!

— Honnét tudná azt maga, az olajba nem lehet bele látni.

— Ne tessék félni. Nem vagyok én egész hülye, csak félig, de a fél eszem is ér azért annyit, mint másnál az egész. S az örmény félívnyi hivatalos papírt hajtogat ki: — Tessék olvasni.

Grünbaum olvas: Orsz. Chem. Intézet Laboratóriuma: A 810-tól 820-ig terjedő hordók transformátor olajat tartalmaznak és a következő tulajdonságokkal rendelkeznek: Fajsúly: 0.882. — Viscositás: 1.8. 50 foknál. — Átütőképesség: 48000 Volt. — Viz: 0.

Grünbaum összehajtja az irást: — 40 fillért mondott?

— Annyit. Abban a 40-ben már maga is benne van.

Grünbaum meglepett, de aztán rögtön a helyzet magaslatán: — Mennyivel?

— 3%.

— Kevés.

— Mért kevés? A vállalatnál is kap ezért valamit — s aztán hozzátette, — ha csak egy kicsit is érti a csiziót...

Grünbaum bólogat s magában ezt gondolja: Grünbaum, Grünbaum de sokat kell neked még tanulnod.

Aztán egy fiülkéhez szalad és kéri Bokor igazgatót: 10 hordó Eagle oil. Komplet analizis, 40 fillér.

— Beszállítani!

Grünbaum címet nyújt át az örménynek és a kocsit megindul.

A 3%, amit az örménytől kapott 18 pengőt tett ki. Bokor igazgatónak viszont hercegien csak ennyit mondott: Kérem sziveskedjék valami bevásárlási jutalékot javamra irni. Az igazgató bólintott. Ez méltányos volt. Ez járt ezután a fájó bevásárlás után, hiszen ezt az olajkát 85-90 fillérékért lehet eladogatni.

Másnap Grünbaum elhatározta, hogy könnyelműségét folytatni fogja és a hátralékos 15 pengőt lefizeti Krumpholz urnak.

Grünbaum, kezében a 15 pengővel nyitott be és átvette a sorsjegyet. Krumpholz viszonozta a tempót és rögvést elővette az összeirt igénylést. Nézzük csak, nézzük csak mi volna itt a maga részére. Hát vennék valami kovácsszenet és valami brikettet. Mondjuk egy vagónnal. De előre megmondom hatnál többre nem jöhet mázsája.

— Hat? Az lehetetlen.

Krumpholz megértően intett: — Ezt gondoltam. Mindenki, aki nem ismer engem azt hiszi linkelek. Mi olcsóbban veszünk mint sok bánya termel.

Grünbaum halkán: — De mitrovici szén!

— Lehet hogy jobb, de én nem növelhetem a költségvetést. Hat pengő és pássz.

— Aztán vennék valami fűrészport.

— Az nekem nincs.

— Akkor sajnálom nem tudok most semmit sem venni.

Grünbaum sápadt, szótlan, de kemény.

Krumpholz: — Mikor jön legközelebb.

— Nem tudom. Elutazom egy vadászatra.

— Vadászatra!? Ne mondja, hova?

— Kornfeldék meghívtak a birtokukra.

— Maga ismeri Kornfeldéket, ne beszéljen?! Krumpholz megélén-

kül: — Volna egy kiváló ötletem. Tudja a boldogult édesanyámról maradt rám két festmény. Gröz kártyavetőlányának korabeli másolata és egy valódi Kopecky. Talán tudna odahatni, hogy ezeket megtekintsék. Kornfeld báró műértő ember.

— Nagyon szivesen. De nem haragszik, ha én is kérek valamit?

— Szenet nem tudok venni magától.

— Sebj. Vegyen olajat.

— De hiszen az olajra vonatkozólag ismeri álláspontomat.

— Éppen azért beszélek róla. Azt mondta, ha nagy differenciát tudok produkálni, meg aztán igen tisztelt, Krumpholz ur, ez önnek kell.

— Kell? Honnét tudja hogy kell?

Grünbaum szegénylős: — egész véletlenül láttam meg az igénylési lapon a 10 hordó transformátor olajat.

— Á, azt nem jól látta. Az transformátor tekercselés. Az ember ne kukucskáljon soha. Az etika sehol sem olyan fontos, mint a kereskedelemben.

Grünbaum: — Ezt Kornfeld báró is legfőbb irányelvének tartja.

A felek farkasszemet néznek.

Krumpholz: — Jó. Bár nem kell, de ha olcsó, veszek. Kiteszem magamat kellemetlenségnek a maga kedvéért. Mennyi?

— Ha 10 hordót vesz 70.

— Drága.

— 65.

— Drága.

— 63.

Krumpholz kotorászni kezd, régi számlákat húz elő, hasonlítgat, számol, aztán így szól: — No még egy kicsit. 63-ért nekünk már volt. Kell valami okának lennie ha már az ember változtat.

— 60.

— Rendben. A 15-ös szobában Gereben ur kiírja magának a rendelést. De ne legyen semmi baj, tudja mi volt a multkor is a transformátor olajjal! Aztán még mit is akartam... ja! Azt a Kopecky képet Nemes Marcel akarta megvenni 15.000-ért. Nem adtam. Hát kellemes utazást, aztán jójjön minél előbb.

*

Az a 10 hordó transformátor olaj szépen visszakerült az Egyesült Fém és Faipari raktáraiba és csakhamar egészséggel el is használták. Grünbaum kezeit dörzsölte: — Na, Krumpholz, csak ne parirozz, majd akkor megtanítlak. Állandóan fel volt szerelve az emlékezetes szállitmány töltényeivel. Nála volt a szállítólevél, az örmény cetlije és a chemiai intézet bizonylata. Valahányszor a gyár területére lépett megtapogatta zsebeit, s a papirok jelenléte fölényt kölcsönzött megjelenésének.

Ezen a napon soká várt. Bár korán jött, mégis egy sereg ember előzte meg. A portáshoz fordult: — Kik ezek kedves uram?

— Ajánlattevők.

— Ennyi egyszerre! Valami nagyobb dolog van talán?

A portás vállat vont: — Alighanem, bár nekem nem kötik az orromra.

Végre Grünbaum bekerült. Krumpholz irományait lapozgatta. Nem nézett fel miközben kezet nyujtott: — No, mi van, meséljen valamit.

Grünbaum: — Valami nagyobb dolog, hogy ily sokan vannak?

— Igen, kell egy és más.

— Engem fel sem szólított.

— Nem?

— Kornfeld báró...

— Ugyan hagyja! — És Krumpholz megvetőleg legyintett. — Egy hónapja hetenként háromszor kornfeldezik itt nekem. Link pasas.

Grünbaum a széken kihegyesedett: — No, no.

Krumpholz felnézett. De Grünbaum folytatta:

— Lassan a hanggal, nagyságos anyagbeszerző ur, mert ki találok törni a tisztelt nyakát.

Krumpholz elképedt: — Repülni óhajt?

— Fordítva, Krumpholz ur. Ma hat hete, hogy oly' szerencsés voltam és jelen lehettem éppen annál a rakodásnál, amelynél azt a 10 hordó Eagle olajat elszállítmányozták. Egy kis örmény vette meg potom árért. Ön egy rókáról 3 bőrt akart nyúzni. Kettő le is jött. De a harmadik az én rajtam volt, tehát rajtam is maradt. Mert maga Krumpholz ur keresett, mikor az árut átvette, keresett amikor a kis örménynek el kótyavetyélte és most nem tudja megbocsájtani, hogy harmadszorra én jöttem utjába és az új vételért magát Kopecky-reménységgel fizettem ki.

Krumpholz elsápadt.

— És most megmondom azt is, ha már benne vagyok, hogy ugyanazt az olajat használta el abszolút simán, mint amit szemétként eladott. Lesz oly' kegyes ezek után megengedni, hogy megnézzem az igénylési lapot?

Krumpholz mereven ült. Grünbaum egészen fesztelenül kotorászott az iratok között. Aztán olvasni kezdte: — 22 vagon szén. 2 vagon gázolaj. 35 q gépolaj. 4 vagon tűzifa, egy vagon brikett. A többi is csinos, kár, hogy csak három cikkem van. Ne féljen, szerény leszek. Nem kívánok semmi rendkívülit. Maga közli velem a legolcsóbb ajánlatot és én ennél valamivel olcsóbban fogom adni. Nem vagyok rossz, veszélytelenül hagyom dolgozni. Fedezve van. Azért adta nekem, mert olcsóbb vagyok. Világos. Ellenkező esetben...

De Krumpholz ekkorra már magához tért: — Grünbaum maga színtiszta őrült.

— Dehogyan. Soha ennyire eszemnél nem voltam. Ez az igénylés úgy, ahogyan itt áll, Grünbaumnál lesz fedezve. Teccik tudni?

Krumpholz előrehajolt: — Nézze Grünbaum! Beszéljünk csak egy kicsit még arról a transzformátor olajról. Maga azt hiszi, valakit megvádol s azzal az már kampec is. Miféleképpen bizonyítani szokás.

— Misem egyszerűbb ennél, Krumpholz ur. Itt van az egész csomag. De én nem akarom a maga nyakát kitörni, én csak rendelést akarok. Hiszen, ha magát kirugják, a másik csirkefogóra én már nem tudok semmit rábizonyítani!

— És én rám tud?

— Ó igen.

— Hát ilyen büdi trükkökkel itt nem lehet boltot préselni.

Grünbaum három lapot vesz elő: — No nézze. Itt az átvételi elismervény, ezt aláírta Frank raktárnok. 810, 811, egész 820-ig. Ugyanazok a hordószámok. Vegye csak elő az Eagle számlákat.

Krumpholz: — Kár volna azért innét felállnom. Nem emlékszem a számokra, de ha felteszem, hogy ugyanazok, mint ahogy maga mondja, akkor is! Nem lehet egy más vállalatnak 810-es számú hordója szintén transzformátor olajjal töltve?

— No nem így, Krumpholz ur! A transzformátor olajat vashordókban tárolják s a lemezbe bele van nyomva a cég, ez esetben Eagle. A Galizinska Transzformátor olajat nem is gyárt.

— Kedves kis Grünbaum! Nem tartozom én erre felelni, de szóra-

koztat. Nekem nem kell tudnom ki mit gyárt. Az olcsó ár dominál és semmi más. Hogy a Galizinska esetleg oly' üres hordókat vásárolt össze, amelyek valaha Eagle-től kerültek ki, hát mi közöm nekem ahhoz?

— Ő még nem vagyok készen. Itt van annak a kis örménynek az írása, akinek maga a szállitmányt eladta. Eagle a bíróság kivánságára ad számla másolatot. Október hónapban Eagle 810-től 820-ig terjedő transformátor olajat kétszer nem adhatott ki, következésképp az örményke csak ezt vehette meg.

— Nézze, Grünbaum, én nem hagyom magam revolverezni. Ehhez ügyesebbnek kell lenni, mint amilyen maga. Ha maga bizonyítani akar, akkor azt kell bebizonyítania, hogy mi volt a hordóban. Az olaj azonosságát kedvesem.

— Nincs baj, Krumpholz ur. Szerintem ez ugyan fölösleges, de ez is megvan. Orsz. Chem. Intézet. 810-től 820-ig. Tetszik látni? És ráadásul az adatok, amelyeket az Eagle gyári adataival csak össze kell hasonlítani. Abszolút fel vagyok szerelve. Lesz oly' kegyes ezek után a rendelést nekem juttatni.

Krumpholz felállt: — maga téved.

— No miért?

— Ez nem bizonyíték.

— Elfog a röhögés.

— Engem fog el a röhögés. Nézze, Grünbaum egy okiratnak egy bizonyos nagyságúnak kell lennie tudja? Nem ilyenek.

Azzal Krumpholz villámgyors markolással csap le a papírokra, és trács, trács, tépdési szélében-hosszában, cseppnyi kockákra, amig olyan nem lesz mint a konfetti.

— Ez ugyanis okiratnak kicsi — teszi hozzá.

Grünbaum ül. Kihalt és tanácstalan. Krumpholz kiált: — Gereben ur!

Az ajtóban megjelenik egy férfi. — Gereben ur, segítse felállni ezt az élőlényt, takaródni óhajt.

FORBATH IMRE: A REGGEL

*Nagy harangok zúgnak: ez a reggel
felélednek a döglött házak
a költő feltápáskodik fájó üleppel
tejesköcsögökkel ifju lányok járnak*

*nagyon hideg uccákon sok havi söpörnek
özönvizelőtti, emberforma lények
szomszédasszonyok szaporán pörölnék
késüket villantják mészároslegények*

*édes álomban kérődzik még az úri nép
s ez a világnak ősi rendje
gyárak felé özönlük a munkás „csócselék”
a rabszolgáknak szürke regimentje*

*s boldog, ki dolgozik! — ha munkát nem kapott
tévelyeg a jéghideg ég alatt
követ ehet, vagy talán tökmagot
esetleg megrohadt halat*

*a szemétdombok sötét piszkában
turkálhat, vagy kapkodhat legyet —
még légy sincs ilyenkor, általában
a legyek hiánya jellemzi a telet*